Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 31. mája 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Duševné vlastníctvo — Autorské práva a s nimi súvisiace práva — Smernica 2001/29/ES — Článok 3 ods. 1 — Smernica 2006/115/ES — Článok 8 ods. 2 — Pojem ‚verejný prenos' — Nainštalovanie televíznych prijímačov prevádzkovateľom rehabilitačného centra s cieľom umožniť pacientom pozerať televízne vysielanie"

Vo veci C-117/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom, Nemecko) z 20. februára 2015 a doručený Súdnemu dvoru 9. marca 2015, ktorý súvisí s konaním:

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

proti

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA),

za účasti:

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, predsedovia komôr L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, D. Šváby a C. Lycourgos, sudcovia A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský (spravodajca), M. Berger, A. Prechal a M. Vilaras,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: K. Malacek, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19. januára 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH, v zastúpení: S. Dreismann a D. Herfs, Rechtsanwälte,

— Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA), v zastúpení: C. von Köckritz, I. Brinker, N. Lutzhöft a T. Holzmüller, Rechtsanwälte,

* Jazyk konania: nemčina.

— Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL), v zastúpení: U. Karpenstein a M. Kottmann, Rechtsanwälte,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues, D. Colas a D. Segoin, splnomocnení zástupcovia,

— maďarská vláda, v zastúpení: G. Szima, M. Z. Fehér a M. Bóra, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: J. Samnadda a T. Scharf, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 23. februára 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230) a článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 28).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (ďalej len „Reha Training“), ktorá prevádzkuje rehabilitačné centrum, na jednej strane a združením Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (ďalej len „GEMA“) povereným kolektívnou správou autorských práv v oblasti hudby v Nemecku na druhej strane vo veci odmietnutia Reha Training zaplatiť tomuto združeniu autorské odmeny a odmeny plynúce z práv súvisiacich s autorskými právami za sprístupnenie chránených diel v priestoroch tejto spoločnosti.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2001/29

3 Odôvodnenia 9, 10, 20 a 23 smernice 2001/29 znejú takto:

„(9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

(10) Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy

alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby ‚na požiadanie' sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

…

(20) Táto smernica je založená na princípoch a pravidlách, ktoré už boli ustanovené smernicami platnými v tejto oblasti v súčasnosti, najmä [smernicou Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, 1992, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120), zmenenou a doplnenou smernicou Rady 93/98/EHS z 29. októbra 1993 (Ú. v. ES L 290, 1993, s. 9; Mim. vyd. 17/001, s. 141)] a tieto princípy, a pravidlá ďalej rozvíja a posúva ich do kontextu informačnej spoločnosti. Ustanovenia tejto smernice platia bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia vyššie uvedených smerníc, pokiaľ nie je v tejto smernici upravené inak.

…

(23) Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti."

4 Článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí."

5 Článok 12 ods. 2 uvedenej smernice stanovuje:

„Ochrana práv súvisiacich s autorským právom podľa tejto smernice zostáva nezmenená a žiadnym spôsobom neovplyvní ochranu autorského práva."

Smernica 2006/115

6 Podľa odôvodnenia 3 smernice 2006/115:

„Primeraná ochrana autorských diel a predmetov chránených súvisiacimi právami prostredníctvom práv na nájom a vypožičiavanie, ako aj ochrana predmetov chránených súvisiacimi právami prostredníctvom práva na záznam, práva na rozširovanie rozmnožení, práva na vysielanie a sprístupňovanie verejnosti (verejné šírenie) môže mať základný význam pre hospodársky a kultúrny rozvoj Spoločenstva."

7 Článok 8 ods. 2 tejto smernice upravuje:

„Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý fonogram vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnému šíreniu, a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov fonogramov. Členské štáty môžu, ak nie je dohoda medzi výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov, ustanoviť podmienky, za ktorých sa táto odmena medzi nimi delí."

8 Smernica 2006/115 kodifikovala a zrušila smernicu 92/100, zmenenú a doplnenú smernicou 93/98. Znenie článku 8 smernice 2006/115 však zostalo rovnaké ako znenie článku 8 zrušenej smernice.

Nemecké právo

9 § 15 ods. 2 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtgesetz (zákon o autorskom práve a s ním súvisiacich právach) z 9. septembra 1965 (BGBl.1965 I, s. 1273) v znení uplatniteľnom ku dňu skutkových okolností vo veci samej stanovuje:

„Autor má okrem toho výhradné právo sprístupniť svoje dielo verejnosti v nehmotnej podobe (právo na verejný prenos). Právo na verejný prenos zahŕňa predovšetkým:

1. právo na prezentáciu, predvádzanie a prenos (§ 19);

2. právo na sprístupňovanie verejnosti (§ 19a);

3. právo na vysielanie (§ 20);

4. právo na prenos prostredníctvom vizuálnych alebo zvukových nosičov (§ 21);

5. právo na prenos rozhlasového vysielania a jeho sprístupňovanie verejnosti (§ 22)“.

10 Podľa § 15 ods. 3 zákona o autorskom práve a s ním súvisiacich právach:

„O verejný prenos ide vtedy, ak je určený širokej verejnosti. Súčasťou verejnosti je akákoľvek osoba, ktorú nespájajú osobné vzťahy s osobou, ktorá dielo zhodnocuje, alebo s inými osobami, ktoré dielo prijímajú alebo k nemu majú prístup v nehmotnej forme.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 Rehabilitačné centrum, ktoré prevádzkuje Reha Training, poskytuje vo svojich priestoroch pooperačnú starostlivosť obetiam nehôd s cieľom umožniť im ich rehabilitáciu.

12 Tieto priestory zahŕňajú dve čakárne a cvičebnú miestnosť, v ktorých Reha Training v období od júna 2012 do júna 2013 umožnila svojim pacientom pozerať prostredníctvom nainštalovaných televíznych prijímačov televízne vysielanie. Toto vysielanie mohli teda sledovať osoby, ktoré sa v rehabilitačnom centre zdržiavali na účely liečby.

13 Reha Training nikdy nepožiadala GEMA o povolenie na sprístupnenie uvedeného vysielania. GEMA sa domnieva, že takéto sprístupnenie predstavuje verejný prenos diel, ktoré patria do zoznamu diel, ktorý spravuje. V dôsledku toho na základe platných sadzieb vyúčtovalo sumy, ktoré podľa neho táto spoločnosť dlhovala na odmenách za obdobie od júna 2012 do júna 2013, a keďže nedošlo k ich zaplateniu, podalo na Amtsgericht Köln (Okresný súd Kolín nad Rýnom, Nemecko) návrh na uloženie povinnosti spoločnosti Reha Training zaplatiť náhradu škody zodpovedajúcu výške týchto súm.

14 Po tom, čo Amtsgericht Köln (Okresný súd Kolín nad Rýnom) tomuto návrhu vyhovel, Reha Training podala na vnútroštátny súd, Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom), odvolanie proti tomuto rozhodnutiu.

15 Vnútroštátny súd sa na základe kritérií stanovených judikatúrou Súdneho dvora v súvislosti s výkladom smernice 2001/29 domnieva, že sprístupnenie televízneho vysielania spoločnosťou Reha Training predstavuje verejný prenos. Tento súd sa navyše domnieva, že rovnaké kritériá sa musia uplatniť aj na účely určenia, či ide o „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ale rozsudok z 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), bráni tomu, aby rozhodol v tomto zmysle.

16 V tomto rozsudku Súdny dvor totiž konštatoval, že pacientov zubnej ordinácie nemožno kvalifikovať ako „osoby vo všeobecnosti“. V prejednávanej veci vzhľadom na skutočnosť, že len pacienti Reha Training v zásade majú prístup k liečbe poskytovanej touto spoločnosťou, týchto pacientov nemožno kvalifikovať ako „osoby vo všeobecnosti“, pretože predstavujú „súkromnú skupinu“.

17 Súdny dvor vo svojom rozsudku z 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), tiež konštatoval, že pacientov zubnej ordinácie tvorí malý, či dokonca zanedbateľný počet osôb, keďže kategória osôb nachádzajúcich sa súčasne v tejto ordinácií je vo všeobecnosti veľmi obmedzená. Kategória osôb, ktorú tvoria pacienti Reha Training, sa pritom tiež javí ako obmedzená.

18 Navyše Súdny dvor rozhodol, že pravidelní pacienti zubnej ordinácie nie sú tam na účely počúvania hudby, pretože ju počúvajú iba náhodne a nevyberajú si ju. V prejednávanej veci pacienti Reha Training, ktorí sa nachádzajú v čakárňach a cvičebnej miestnosti, pritom pozerajú televízne vysielanie tiež nezávisle od svojej vôle a rozhodnutia.

19 Za týchto podmienok Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa otázka, či ide o ‚verejný prenos‘ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a/alebo v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, stále posudzovať podľa tých istých kritérií, a to že:

— používateľ s vedomím následkov svojho konania konal s úmyslom poskytnúť tretím osobám prístup k chráneným dielam, ktorý by tieto osoby bez jeho konania nemali,

— ‚verejnosť‘ predstavuje neurčitý počet potenciálnych prijímateľov plnenia, ktorý musí byť aj značne vysoký, pričom neurčitá povaha je splnená vtedy, ak ide o ‚osoby vo všeobecnosti‘, teda nie o osoby patriace do súkromnej skupiny, takže ‚celkom významný počet osôb‘ znamená, že určitá prahová hodnota *de minimis* je prekročená, a teda príliš malý alebo úplne zanedbateľný počet dotknutých osôb uvedené kritérium nespĺňa. V tejto súvislosti je rozhodujúce nielen to, koľko osôb má súčasne prístup k tomu istému dielu, ale aj to, koľko z nich má postupne prístup k dielu,

— ide o novú verejnosť, ktorej je dielo sprístupnené, a teda o verejnosť, ktorú autor diela pri udelení súhlasu s použitím diela v rámci verejného prenosu nezohľadnil, okrem prípadu, že následný prenos sa vykonáva podľa osobitného technologického postupu, ktorý sa odlišuje od technologického postupu pôvodného prenosu, a

— nie je rozhodujúce, či dotknuté používanie má ziskovú povahu a či je verejnosť pripravená prenos prijímať, a nie iba ho náhodou ‚zachytiť‘, čo však nie je povinnou požiadavkou pre verejný prenos?

2. Treba v prípadoch, o aký ide vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ rehabilitačného centra vo svojich priestoroch nainštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál umožňujúci príjem televízneho vysielania, posudzovať otázku, či ide o verejný prenos podľa pojmu ‚verejný prenos‘ uvedeného v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 alebo článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ak sprístupneným televíznym vysielaním sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva

veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov?

3. Ide v prípadoch, o aký ide vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ rehabilitačného centra vo svojich priestoroch nainštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, čím umožňuje svojim pacientom pozerať televízne vysielanie, o ‚verejný prenos' v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a/alebo v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115?

4. Ak v prípadoch, o aký ide vo veci samej, ide o verejný prenos, potvrdí Súdny dvor svoju judikatúru, v zmysle ktorej v prípade vysielania chránených zvukových záznamov v rámci rozhlasového vysielania pre pacientov v zubnej ordinácii [pozri rozsudok z 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140)] alebo v podobných zariadeniach nejde o verejný prenos?"

20 Listom zaslaným Súdnemu dvoru 17. apríla 2015 vnútroštátny súd oznámil, že Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) bola pripustená zúčastniť sa konania ako účastník konania.

21 Francúzska vláda podľa článku 16 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie požiadala, aby Súdny dvor zasadol vo veľkej komore.

O prejudiciálnych otázkach

22 Svojimi troma otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate na jednej strane pýta, či sa má v prípade, o aký ide vo veci samej, v ktorej sa tvrdí, že šírením televízneho vysielania televíznymi prijímačmi, ktoré prevádzkovateľ rehabilitačného centra nainštaloval v priestoroch tohto centra, sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov, posudzovať otázka, či v takejto situácií ide o „verejný prenos" podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, ako aj článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, alebo len podľa jedného z týchto ustanovení, a na druhej strane, či sa má existencia takéhoto prenosu posudzovať z hľadiska rovnakých kritérií. Navyše sa pýta, či v prípade takéhoto šírenia ide o „verejný prenos" v zmysle jedného a/alebo druhého z uvedených ustanovení.

23 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 vyplýva, že členské štáty majú povinnosť dohliadať nad tým, aby autori mali výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos svojich diel, či po drôte, alebo bezdrôtovými prostriedkami, vrátane sprístupňovania svojich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

24 Okrem toho podľa článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vnútroštátna právna úprava členských štátov musí jednak zabezpečiť, aby pri použití zvukového záznamu vydaného na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu na bezdrôtové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos platil používateľ jedinú primeranú odmenu, a jednak, aby sa táto odmena rozdelila medzi dotknutých výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov.

25 V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že odôvodnenie 20 smernice 2001/29 predovšetkým stanovuje, že ustanovenia tejto smernice sa musia v zásade uplatňovať bez toho, aby tým bola dotknutá smernica 92/100, zmenená a doplnená smernicou 93/98, ktorá bola kodifikovaná a zrušená smernicou 2006/115, pokiaľ smernica 2001/29 nestanovuje inak (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. februára 2012, Luksan, C-277/10, EU:C:2012:65, bod 43 a citovanú judikatúru).

26 Nijaké ustanovenie smernice 2001/29 pritom nepovoľuje výnimku zo zásad obsiahnutých v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

27 Z toho vyplýva, že článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa musí uplatňovať bez toho, aby tým bolo dotknuté uplatnenie článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

28 Navyše vzhľadom na požiadavky jednotnosti právneho poriadku Únie a jeho koherentnosti musia mať pojmy použité smernicami 2001/29 a 2006/115 ten istý význam, iba žeby normotvorca Únie vyjadril v konkrétnom legislatívnom kontexte odlišnú vôľu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 188).

29 Je nesporné, že z porovnania článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vyplýva, že pojem „verejný prenos“, ktorý sa nachádza v týchto ustanoveniach, je použitý v súvislostiach, ktoré nie sú identické, a týka sa síce podobných, ale predsa len čiastočne odlišných cieľov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 74).

30 Autori podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 totiž disponujú právom preventívnej povahy, ktoré im umožňuje postaviť sa medzi prípadných používateľov ich diela a verejný prenos, ktorý títo používatelia zamýšľajú uskutočniť, a na tento účel zakázať tento prenos. Výkonní umelci a výrobcovia zvukových záznamov však majú podľa článku 8 ods.2 smernice 2006/115 právo kompenzačnej povahy, ktoré nie je možné uplatniť skôr, než sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú alebo sa už použili na verejný prenos zo strany používateľa (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, point 75).

31 Z tohto dôvodu nič nenasvedčuje tomu, že normotvorca Únie chcel dať pojmu „verejný prenos“ v jednotlivých textoch smerníc 2001/29 a 2006/115 odlišný význam.

32 Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 34 svojich návrhoch, rozdielna povaha práv chránených v rámci týchto smerníc nemôže zatieniť skutočnosť, že podľa týchto smerníc tieto práva vznikajú v dôsledku toho istého faktora, a to verejného prenosu chránených diel.

33 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že v prípade, o aký ide vo veci samej, čo sa týka šírenia televízneho vysielania, v súvislosti s ktorým sa tvrdí, že sú dotknuté nielen autorské práva, ale najmä aj práva výkonných umelcov alebo výrobcov zvukových záznamov, je nutné uplatniť článok 3 ods. 1 smernice 2001/29, ako aj článok 8 ods. 2 smernice 2006/115, pričom pojem „verejný prenos“ nachádzajúci sa v týchto dvoch ustanoveniach musí mať rovnaký význam.

34 Treba preto tento pojem spresniť na základe tých istých kritérií, aby sa predovšetkým vyhlo rozdielnym výkladom a ich vzájomnej nezlučiteľnosti v závislosti od uplatneného ustanovenia.

35 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že na posúdenie existencie verejného prenosu je potrebné zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Keďže miera existencie týchto kritérií môže byť v závislosti od konkrétneho prípadu značne odlišná, je potrebné ich uplatňovať jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 30 a citovanú judikatúru].

36 Okrem toho treba pripomenúť, že pojem „verejný prenos“ treba chápať v širšom zmysle slova, ako to výslovne uvádza odôvodnenie 23 smernice 2001/29 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, bod 20, ako aj citovanú judikatúru).

37 Súdny dvor už navyše rozhodol, že pojem „verejný prenos“ zahrnuje dva kumulatívne prvky, a to samotný „prenos“ diela a jeho „verejný“ prenos (rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 15 a citovaná judikatúra).

38 Po prvé, pokiaľ ide o „prenos“, tento pojem zahŕňa každú transmisiu chránených diel, nezávisle od technického prostriedku alebo technického postupu, ktoré sa použili (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 16 a citovanú judikatúru).

39 Okrem toho každá transmisia a retransmisia diela, ku ktorej dochádza pri použití špecifickej technológie, podlieha v zásade individuálnemu povoleniu autora dotknutého diela (rozsudok z 19. novembra 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, bod 17 a citovaná judikatúra).

40 Po druhé na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, je ešte potrebné, ako bolo pripomenuté v bode 37 tohto rozsudku, aby chránené diela boli predmetom „verejného“ prenosu.

41 V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora v prvom rade vyplýva, že pojem „verejný“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahŕňa celkom významný počet osôb (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 37 a 38, ako aj citovanú judikatúru).

42 Na jednej strane Súdny dvor v súvislosti s „neurčitou“ povahou pojmu verejný zdôraznil, že cieľom je sprístupniť dielo akýmkoľvek vhodným spôsobom „osobám vo všeobecnosti“, teda nielen konkrétnym jednotlivcom patriacim k súkromnej skupine (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 85).

43 Na druhej strane, pokiaľ ide o výraz „celkom významný počet osôb“, Súdny dvor spresnil, že takýto počet predpokladá „určitú prahovú hodnotu *de minimis*“, na základe čoho z kvalifikácie „verejný“ vylúčil skupinu dotknutých osôb, ktorá je veľmi malá, či dokonca zanedbateľná (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 86).

44 Na účely určenia počtu týchto adresátov treba zohľadniť kumulatívne účinky vyplývajúce z sprístupnenia diel potenciálnym adresátom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 39). Je potrebné predovšetkým určiť, koľko osôb má paralelne a postupne prístup k tomu istému dielu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 35].

45 V druhom rade Súdny dvor usúdil, že na to, aby určitý akt spadal pod pojem „verejný prenos“, šírené dielo musí byť sprístupnené „novej verejnosti“, teda verejnosti, ktorú autori chránených diel nezohľadnili pri udelení súhlasu na používanie svojich diel vo forme verejného prenosu originálu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 40 a 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 197).

46 V tomto kontexte Súdny dvor zdôraznil nezastupiteľnú úlohu používateľa. Rozhodol, že na to, aby išlo o verejný prenos, je potrebné, aby tento používateľ s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkoval ďalšej verejnosti prístup k chránenému dielu, a aby sa teda javilo, že bez tohto sprostredkovania by osoby predstavujúce „novú“ skupinu verejnosti v zásade nemohli mať úžitok z vysielaného diela napriek tomu, že sa nachádzajú v oblasti pokrytej uvedeným vysielaním (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 42, ako aj zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 195).

47 Súdny dvor teda rozhodol, že prevádzkovatelia pohostinstva, hotela alebo kúpeľného zariadenia sú používatelia a vykonávajú verejný prenos, ak zámerne svojim zákazníkom sprostredkovávajú chránené diela prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov nainštalovaných vo svojich zariadeniach (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra

2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, body 42 a 47; zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 196, ako aj z 27. februára 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 26).

48 Možno tak chápať, že verejnosť, ktorej je určený prenos, jednak predstavuje cieľovú skupinu používateľa a jednak je určitým spôsobom prijímateľom prenosu, pričom nie je „zachytená“ náhodou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 91).

49 Treba ešte zdôrazniť, že hoci zisková povaha šírenia chráneného diela verejnosti s určitosťou nie je rozhodujúca pre kvalifikáciu takéhoto šírenia ako „verejného prenosu“ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., EU:C:2013:147, bod 43), nie je irelevantná (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 204 a citovanú judikatúru) najmä na účely určenia prípadnej odmeny za toto šírenie.

50 Za týchto naposledy uvedených okolností môže byť „vnímavosť“ verejnosti rozhodujúca, ako o tom rozhodol Súdny dvor v bode 91 svojho rozsudku z 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v rámci ktorého súčasne odpovedal na otázku týkajúcu sa jednak existencie verejného prenosu a jednak existencie práva na odmenu za takýto prenos.

51 Súdny dvor tak rozhodol, že šírenie chránených diel má ziskovú povahu, keď používateľ môže mať z toho hospodársky zisk odrážajúci sa v atraktívnosti, a teda vo zvýšenej návštevnosti zariadenia, v ktorom šíri vysielanie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 205 a 206).

52 Pokiaľ ide o šírenie zvukového záznamu v zubnej ordinácii, Súdny dvor naopak rozhodol, že nejde o taký prípad, pretože pacienti zubára vo všeobecnosti neprikladajú takémuto šíreniu nijakú dôležitosť, takže toto šírenie svojou povahou nemôže zvýšiť atraktívnosť, a teda návštevnosť tejto ordinácie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 97 a 98).

53 S prihliadnutím na jednotlivé kritériá zakotvené judikatúrou treba preskúmať, či šírenie televízneho vysielania, o aké ide vo veci samej, možno kvalifikovať ako „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

54 V tejto súvislosti, ako bolo pripomenuté v bode 47 tohto rozsudku, Súdny dvor po prvé už rozhodol, že prevádzkovateľ pohostinstva, hotela alebo kúpeľného zariadenia, ktorý svojim zákazníkom zámerne sprostredkováva chránené diela prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov nainštalovaných vo svojom zariadení, vykonáva prenos.

55 Tieto okolnosti sa v plnej miere ukazujú porovnateľné s okolnosťami vo veci samej, v ktorej, ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, prevádzkovateľ rehabilitačného centra zámerne svojim pacientom sprostredkováva chránené diela pomocou televíznych prijímačov nainštalovaných na viacerých miestach tohto zariadenia.

56 V dôsledku toho treba konštatovať, že takýto prevádzkovateľ vykonáva prenos.

57 Po druhé, pokiaľ ide o skupinu pacientov rehabilitačného centra, o akú ide vo veci samej, treba predovšetkým uviesť, ako vyplýva zo spisu predloženého Súdnemu dvoru, že ide o osoby vo všeobecnosti.

58 Ďalej okruh osôb, ktorý tvoria títo pacienti, nie je „veľmi malý, či dokonca zanedbateľný“, pričom platí najmä, že uvedení pacienti môžu užívať diela, ktoré sú šírené súčasne na viacerých miestach zariadenia.

59 Za týchto podmienok treba konštatovať, že skupina pacientov rehabilitačného centra, o akú ide vo veci samej, spadá pod pojem „verejný“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/15.

60 Napokon pacienti takéhoto rehabilitačného centra by v zásade nemohli užívať šírené diela bez cieleného sprostredkovania prevádzkovateľom tohto centra. Okrem toho vzhľadom na skutočnosť, že predmet sporu vo veci samej sa týka zaplatenia autorských odmien a odmien plynúcich z práv súvisiacich s autorskými právami za sprístupnenie chránených diel v priestoroch uvedeného centra, treba uviesť, že títo pacienti vôbec neboli zohľadnení pri udelení súhlasu na sprístupnenie originálu.

61 Z toho vyplýva, že pacienti rehabilitačného centra, o aké ide vo veci samej, tvoria „novú verejnosť“ v zmysle judikatúry uvedenej v bode 45 tohto rozsudku.

62 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že prevádzkovateľ rehabilitačného centra, o aké ide vo veci samej, vykonáva verejný prenos.

63 Po tretie, pokiaľ ide o ziskovú povahu takéhoto prenosu, možno konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bode 71 svojich návrhov, že v prejednávanej veci šírenie televízneho vysielania prostredníctvom televíznych prijímačov s cieľom poskytnúť pacientom rehabilitačného centra, o aké ide vo veci samej, určité rozptýlenie počas ich liečby alebo čakania na túto liečbu predstavuje dodatočné poskytovanie služieb, ktoré síce nemá nijaký medicínsky význam, má však prospešný vplyv na kvalitu a atraktivitu zariadenia, čím mu dáva konkurenčnú výhodu.

64 Z toho vyplýva, že za okolností, o aké ide vo veci samej, šírenie televízneho vysielania prevádzkovateľom rehabilitačného centra, ako je Reha Training, môže mať ziskovú povahu, ktorú možno zohľadniť na účely určenia výšky prípadnej odmeny za takéto šírenie.

65 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvé tri otázky odpovedať, že v prípade, o aký ide vo veci samej, v ktorej sa tvrdí, že šírením televízneho vysielania prostredníctvom televíznych prijímačov, ktoré prevádzkovateľ rehabilitačného centra nainštaloval v priestoroch tohto centra, sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov, treba posudzovať otázku, či v takejto situácií ide o „verejný prenos“ podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, ako aj článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, a to z hľadiska rovnakých kritérií výkladu. Okrem toho sa tieto dve ustanovenia majú vykladať v tom zmysle, že takéto šírenie predstavuje „verejný prenos“.

66 So zreteľom na odpoveď na tieto prvé tri otázky nie je potrebné odpovedať na štvrtú otázku.

O trovách

67 Vzhľadom na to, že konanie má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

V prípade, o aký ide vo veci samej, v ktorej sa tvrdí, že šírením televízneho vysielania prostredníctvom televíznych prijímačov, ktoré prevádzkovateľ rehabilitačného centra nainštaloval v priestoroch tohto centra, sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu dotknutých osôb, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich

vydavateľov, treba posudzovať otázku, či v takejto situácií ide o „verejný prenos“ podľa článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, ako aj článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva, a to z hľadiska rovnakých kritérií výkladu. Okrem toho sa tieto dve ustanovenia majú vykladať v tom zmysle, že takéto šírenie predstavuje „verejný prenos“.

Podpisy